

« شروطِ » برخورداری از « حمایت، عنایت، قدرت و نصرتِ الهی » چیست؟

در ادامهٔ برکاتِ بی‌پایان « بعثتِ خاتمِ الأنبياء » صلوات الله علیه و با « رهبری دو رهبرِ حکیم و فرزانه » و با « مقاومتِ مردمِ مؤمن » الحمد لله ربّ العالمین « **انقلابِ اسلامی ایران** »، « ۴۶ ساله » شد و با این همه « خیانتِ نأهلان و تلاشِ منافقانِ داخلی » و « دشمنی‌های مستکبرانِ خارجی » توانست « ایران » را از « قعرِ ذلت و فقر و بی‌سوادی » با « کمترینِ هزینهٔ جانی و مالی » به مراتبِ بالائی از « عزّت، اقتدار، رفاه و امنیت » برساند که برای « هیچ اُمّتی » رخ نداده و در تاریخ « بی‌نظیر » است. اما تا رسیدن به « قلّهٔ انسانیت و آمادگی » برای « برافراشتنِ پرچمِ حق در همهٔ جهان » راه زیادی باقیمانده و « موانعی » مانند: « بی‌تقوایی عمیقِ خودی‌ها » و « بیگانه‌پرستی و خیانتِ منافقان » و « تحریم، تهدید و دشمنی‌های روزافزونِ دشمنانِ خارجی » و « مشکلاتِ اقتصادی و فرهنگی » زیادی هستند که فقط با « حمایت، عنایت، قدرت و نصرتِ الهی » می‌توان از میان آنها « عبور » کرد.

اما « **شروط** برخورداری از توانمندکننده‌ترین **نصرتِ الهی** چیست؟ »

خداوند مَنان با زبان « حضرت هود » علیه السلام به مردم همهٔ جوامع بشری « مژده » می‌دهد و می‌فرماید:

وَاِذَا قَوْمٌ اسْتَغْفَرُوا رَبَّهُمْ ثُمَّ نُوْبُوا اِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْنَهُمْ مِدْرَارًا

وَيَزِدُّهُمْ قُوَّةً اِلَى قُوَّتِهِمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِيْنَ (هود/۵۲)

ای قوم من؛ (۱- به خاطر رفتارهای غیر مجاز گذشتهٔ خود) از خدایتان آمرزش بطلبید، (۲-) سپس (عاقلانه از خودخواهی بگذرید و مؤمنانه) به سوی او برگردید تا (تفضلاتِ الهی) از آسمان (و از بالا) بر شما ببارد و (به جای اینکه مثل سیل زمین‌گیرتان کند،) بر قدرت و توانائی‌های شما (از هر نظر) بیفزاید (۳- به شرط اینکه با آن قدرت، مغرور) و مُجرمانه (از حق) رویگردان نشوید.

نکته اول: این « وعدهٔ الهی » برای « آخرت نیست » بلکه برای عبور از « مشکلاتِ همین دنیا » است.

نکته دوم: این « بارشِ خاصِ آسمانی »، « قدرت‌آفرین » و مملو از « انرژی » است که مردم « تائب » را بر « همهٔ نفسانیاتِ درونی » و « بدخواهانِ داخلی » و « دشمنانِ خارجی » آنها « پیروز » می‌کند.

نکته سوم: برای برخورداری از این « نصرت و امدادِ نجاتبخشِ الهی، » نباید چیزی را « کسب » کنیم، بلکه « ظرفِ قلبی » مردم باید با « استغفارِ عاقلانه » از غفلت، ضلالت، حسادت، عداوت، کینه، گناه و سایر رذائل « پاک و خالی » شود و آنها با « توبهٔ مؤمنانه »، « جهتِ خدائی » پیدا کنند و در هر حال، « شاکر » و « قدردان » بمانند و گرفتار « غرورِ جاهلانه » نشوند و هیچ « جُرمی » را انجام ندهند.